

**EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2003/41/EY,
annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003,
ammattillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan, 55 artiklan ja 95 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Rahoituspalvelujen todellisten sisämarkkinoiden luominen on välttämätöntä yhteisön taloudellisen kasvun ja työpaikkojen luomisen kannalta.
- (2) Sisämarkkinoiden luomiseksi on jo toteutettu merkittäviä toimenpiteitä, joiden ansiosta rahoituslaitokset voivat toimia muissa jäsenvaltioissa ja joilla varmistetaan rahoituspalvelujen kuluttajille korkeatasoinen suoja.
- (3) Komission tiedonannossa "Rahoitusmarkkinoiden puitteiden toteuttaminen: Toimintasuunnitelma" osoitetaan rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden luomiseksi tarvittavia toimia, ja 23 ja 24 päivänä maaliskuuta 2000 Lissabonissa kokoontunut Eurooppa-neuvosto kehotti toteuttamaan kyseisen toimintasuunnitelman vuoteen 2005 mennessä.
- (4) Rahoituspalvelujen toimintasuunnitelmassa korostetaan, että on kiireesti ja ensisijaisesti tarpeen laatia ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnan vakauden valvontaa koskeva direktiivi, sillä nämä laitokset ovat merkittäviä rahoituslaitoksia, jotka ovat avainasemassa rahoitusmarkkinoiden yhdentymisen, tehokkuuden ja likviditeetin kannalta, mutta joiden osalta ei ole vielä yhtenäistä yhteisön lainsäädäntöä, jonka turvin ne voisivat hyöttyä täysin sisämarkkinoiden eduista.
- (5) Koska sosiaaliturvajärjestelmät ovat lisääntyvän paineen alaisina, ammatillisia lisäeläkkeitä käytetään tulevaisuudessa yhä enenevässä määrin niiden täydentäjinä. Ammatillisia lisäeläkkeitä olisi tämän vuoksi kehitettävä asettamatta kuitenkaan kyseenalaiseksi sosiaaliturvan piiriin kuuluvien eläkejärjestelmien merkitystä turvallisenä, kestäväenä ja tehokkaana sosiaalisena suojeluna, jolla olisi taattava vanhusten kohtuullinen elintaso ja jonka olisi tämän vuoksi oltava keskeisellä sijalla pyrittäessä eurooppalaisen sosiaalisen mallin vahvistamiseen.

(6) Tämä direktiivi on siten ensimmäinen askel kohti Euroopan tasolla organisoituja ammatillisten lisäeläkkeiden sisämarkkinoita. Asettamalla varovaisuusperiaate perusperiaatteeksi pääoainvestointien osalta ja mahdollistamalla laitosten rajat ylittävä toiminta kannustetaan säästöjen suuntaamista ammatillisiin eläkkeisiin, mikä siten myötävaikuttaa taloudelliseen ja sosiaaliseen edistykseen.

(7) Tässä direktiivissä säädetyillä toiminnan taloudellista vakautta koskevilla säännöksillä on määrä sekä varmistaa tulevien eläkkeensaajien korkeatasoinen suoja tiukkojen valvontastandardien asettamisen avulla että mahdollistaa ammatillisten lisäeläkejärjestelmien tehokas hoitaminen.

(8) Laitoksilla, jotka toimivat täysin erillään rahoittavista yrityksistä ja jotka toimivat rahastointiperiaatteella ainoana tehtävänäan tarjota eläke-etuuksia, olisi oltava palvelujen tarjoamisen vapaus sekä sijoittamisen vapaus siten, että niitä koskisivat ainoastaan yhteensovitettujen toiminnan vakautta koskevat vaatimukset, siitä riippumatta, pidetäänkö näitä laitoksia oikeudellisesti itsenäisinä kokonaisuuksina.

(9) Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioilla pitäisi edelleen olla täysi vastuu eläkejärjestelmiensä järjestämisestä sekä eläkejärjestelmän kunkin kolmen "pilarin" asemaa koskevasta päätöksestä kussakin jäsenvaltiossa. Toisen pilarin yhteydessä niiden olisi myös otettava täysi vastuu ammatillisia lisäeläke-etuuksia tarjoavien laitosten, kuten toimialakohtaisten eläkerahastojen, yritysten eläkerahastojen ja henkivakuutusyhtiöiden, asemasta ja tehtävistä. Tämän direktiivin tarkoituksena ei ole asettaa kyseenalaiseksi tätä oikeutta.

(10) Itsenäisten ammatinharjoittajien jäsenyyttä ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavissa laitoksissa koskevista kansallisista säännöistä on eroja. Joissakin jäsenvaltioissa ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset voivat toimia joko sellaisten ammattialojen tai ammattialaryhmittymien kanssa tehtyjen sopimusten pohjalta, joiden jäsenet toimivat itsenäisinä ammatinharjoittajina, tai suoraan itsenäisten ammatinharjoittajien ja palkattujen työntekijöiden kanssa. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäinen ammatinharjoittaja voi myös liittyä eläkelaitoksen jäseneksi, jos hän toimii työnantajana tai tarjoaa ammatillisia palvelujaan jollekin yritykselle. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäiset ammatinharjoittajat eivät voi liittyä ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitoksen jäseniksi, elleivät tietyt, muun muassa työ- ja sosiaalilainsäädännön, vaatimukset täyty.

⁽¹⁾ EYVL C 96 E, 27.3.2001, s. 136.

⁽²⁾ EYVL C 155, 29.5.2001, s. 26.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 4. heinäkuuta 2001 (EYVL C 65 E, 14.3.2002, s. 135), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 5. marraskuuta 2002 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 12. maaliskuuta 2003 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja neuvoston päätös, tehty 13. toukokuuta 2003.

- (11) Laitokset, jotka hallinnoivat jo yhteisön tasolla yhteensovitettuja sosiaaliturvajärjestelmiä, olisi rajattava tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Olisi kuitenkin otettava huomioon niiden laitosten erityisluonne, jotka hallinnoivat yhdessä jäsenvaltioissa sekä sosiaaliturvajärjestelmiä että ammatillisia lisäeläkejärjestelmiä.
- (12) Rahoituslaitokset, jotka jo kuuluvat yhteisön lainsäädäntökehyksen piiriin, olisi yleisesti jätettävä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Koska nämä laitokset kuitenkin voivat eräissä tapauksissa tarjota myös ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia palveluja, on tärkeää varmistaa, että tämä direktiivi ei johda kilpailun vääristymiseen. Kilpailun vääristyminen voidaan välttää soveltamalla tämän direktiivin sisältämiä toiminnan vakautta koskevia säännöksiä henkivakuutusyhtiöiden ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan toimintaan. Komission olisi myös tarkasti valvottava ammatillisten lisäeläkkeiden markkinoiden tilannetta ja arvioitava mahdollisuutta ulottaa tämän direktiivin soveltamisala valinnaisesti koskemaan muita säänneltyjä rahoituslaitoksia.
- (13) Pyrittäessä varmistamaan taloudellinen turva eläkeläölön aikana ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten myöntämien etuuksien olisi pääsääntöisesti katettava eläkkeen maksaminen koko jäljellä olevan elinajan. Etuudet olisi voitava maksaa myös määräaikaista tai kertasuorituksena.
- (14) On tärkeää varmistaa, että vanhukset ja vammaiset eivät altistu köyhyysriskille ja voivat nauttia kohtuullisesta elintasosta. Biometristen riskien riittävä kattaminen ammatillisissa lisäeläkejärjestelmissä on tärkeä näkökohta vanhusten köyhyyden ja turvattomuuden torjunnassa. Eläkejärjestelmää luotaessa työnantajien ja työntekijöiden tai heidän edustajiensa olisi harkittava mahdollisuutta siihen, että eläkejärjestelmä sisältää määräyksiä eliniänodotukseen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien kattamisesta sekä määräyksiä perhe-eläkkeistä.
- (15) Tarjoamalla jäsenvaltioille mahdollisuus jättää kansallisen täytäntöönpanolainsäädännön soveltamisalan ulkopuolelle laitokset, jotka hallinnoivat järjestelmiä, joiden yhteinen jäsenmäärä on alle sata, voidaan valvontaa eräissä jäsenvaltioissa helpottaa haittaamatta alan sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa. Tämä ei saisi kuitenkaan rajoittaa ryösteisten laitosten oikeutta nimetä sijoitussalkkujensa hoitajiksi ja varojensa säilyttäjiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita ja asianmukaisesti hyväksyttyjä omaisuudenhoitajia.
- (16) Laitokset, joiden jäsenillä ei ole laillista oikeutta tietynmääräisiin etuuksiin ja joiden jäsenten etuja suojataan pakollisella, lakisääteisellä maksukyvyttömyysvakuutuksella, kuten "Unterstützungskassen" Saksassa, olisi jätettävä direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle.
- (17) Jäsenten ja edunsaajien suojelemiseksi ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten olisi rajoitettava toimintansa tässä direktiivissä tarkoitettuun liiketoimintaan ja siitä johtuviin toimintoihin.
- (18) Rahoittavan yrityksen konkurssissa jäsenellä on vaara menettää sekä työpaikkansa että saavuttamansa eläkeoikeudet. Sen vuoksi on tarpeen, että tämä yritys ja eläkelaitos erotetaan selkeästi toisistaan ja että jäsenten suojelemiseksi asetetaan toiminnan vakautta koskevat vähimmäisnormit.
- (19) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnassa ja valvonnassa on merkittäviä eroja eri jäsenvaltioiden välillä. Eräissä jäsenvaltioissa valvonnan kohteena voivat olla laitoksen itsensä lisäksi myös yhteisöt tai yhtiöt, joilla on valtuudet hallinnoida näitä laitoksia. Jäsenvaltioiden olisi voitava ottaa huomioon tällainen erityisyyksiä, kunhan kaikki tässä direktiivissä esitetyt edellytykset täyttyvät. Jäsenvaltioiden olisi myös voitava sallia, että vakuutusyhteisöt ja muut rahoituspalveluja tarjoavat yhteisöt hallinnoivat ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavia laitoksia.
- (20) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset ovat rahoituspalvelujen tarjoajia, jotka kantavat suuren vastuun ammatillisten lisäeläkkeiden maksamisesta, ja sen vuoksi niiden olisi toiminnassaan ja toimintaehdoissaan noudatettava tietyt toiminnan vakautta koskevia vähimmäisnormeja.
- (21) Koska tietyissä jäsenvaltioissa näitä laitoksia on erittäin paljon, on laitoksilta ennakolta vaadittavaa lupaa koskevaan kysymykseen löydettävä käytännöllinen ratkaisu. Jos laitos aikoo ryhtyä hallinnoimaan järjestelmää toisessa jäsenvaltiossa, olisi siltä kuitenkin edellytettävä kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten ennakolta myöntämää lupaa.
- (22) Kunkin jäsenvaltion olisi edellytettävä, että kaikki sen alueelle sijoittautuneet laitokset laativat vuosittain tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen laitoksen hoitama eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätös ja vuosikertomus. Tilintarkastuksesta vastaavan henkilön asianmukaisesti hyväksymä tilinpäätös ja vuosikertomus, joissa annetaan oikea ja riittävä kuva laitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta ja joissa otetaan huomioon kaikki laitoksen hoitamat eläkejärjestelmät, ovat järjestelmän jäsenille ja edunsaajille sekä toimivaltaisille viranomaisille keskeinen tietolähde. Niiden avulla etenkin toimivaltaiset viranomaiset pystyvät valvomaan, että laitoksen rahoitus on terveellä pohjalla, sekä arvioimaan, pystyykö laitos selviytymään kaikista sopimusvelvoitteistaan.

- (23) On erittäin tärkeää, että eläkejärjestelmän jäsenille ja edunsaajille tarjotaan riittävästi tietoa. Tämä on oleellista erityisesti laitoksen rahoituksen vakautta, sopimusehtoja, etuuksia, kertyneiden eläke-etuuksien tosiasiallista rahoitusta, sijoituspolitiikkaa sekä riskien ja kustannusten hallintaa koskevien tietopyyntöjen osalta.
- (24) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen sijoituspolitiikka on keskeinen tekijä niin ammatillisten lisäeläkkeiden turvan kuin hinnankin kannalta. Laitosten olisi sen vuoksi laadittava selvitys sijoitustoimintaa koskevista periaatteista ja vähintään kolmen vuoden välein tarkistettava se. Selvitys olisi annettava toimivaltaisten viranomaisten saataville ja pyynnöstä myös kunkin eläkejärjestelmän jäsenien ja edunsaajien saataville.
- (25) Lakisääteisen tehtävän hoitamiseksi toimivaltaisille viranomaisille olisi annettava riittävät tiedonsaanti- ja puuttumisvaltuudet laitoksia ja niiden tosiasiallisia johtajia kohtaan. Jos ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos on siirtänyt toimintoja, kuten sijoitustoiminnan hoitamisen, tietotekniikan tai kirjanpidon, toisille yrityksille (ulkoistaminen), olisi tiedonsaanti- ja puuttumisvaltuudet voitava ulottaa ulkoistettuihin toimintoihin sen tarkastamiseksi, toteutetaanko toiminnot valvontaa koskevien sääntöjen mukaisesti.
- (26) Vakuutusteknisen vastuuvelan varovainen laskeminen on keskeinen edellytys sen varmistamiseksi, että laitos pystyy vastaamaan eläke-etuuksien maksamisvelvoitteista. Vakuutustekninen vastuuvelka olisi laskettava hyväksyttyjä vakuutusmatemaattisia menetelmiä noudattaen, ja hyväksytyn kelpoisuuden omaavan henkilön olisi vahvistettava laskelma. Enimmäiskorkokanta olisi valittava varovaisuusperiaatetta noudattaen kaikkien asiaa koskevien kansallisten sääntöjen mukaisesti. Vakuutusteknisen vastuuvelan vähimmäismäärän olisi oltava riittävä kattamaan edunsaajille maksettavien etuuksien jatkuminen ja vastattava jäsenten kertyneistä eläkeoikeuksista aiheutuvista sitoumuksista.
- (27) Laitosten kattamat riskit eroavat suuresti jäsenvaltioissa. Sen vuoksi kotijäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus laskea vakuutustekninen vastuuvelka tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä täydentävien ja niitä yksityiskohtaisempien sääntöjen mukaisesti.
- (28) Vakuutusteknisen vastuuvelan kattaminen riittävillä ja sopivilla varoilla suojaa eläkejärjestelmän jäsenten ja edunsaajien edut, jos laitokselle maksuosuuksia maksava yritys tulee maksukyvyttömäksi. Erityisesti rajat ylittävän toiminnan ollessa kyseessä jäsenvaltioissa sovellettavien valvontaperiaatteiden vastavuoroinen tunnustaminen edellyttää, että vakuutustekninen vastuuvelka katetaan täysin ja jatkuvasti.
- (29) Jos laitos ei harjoita rajat ylittävää toimintaa, jäsenvaltioiden olisi voitava sallia vastuuvajaus sillä edellytyksellä, että laaditaan suunnitelma täysimääräisen rahoittamisen takaamiseksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta työntekijöiden suojaa työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä lokakuuta 1980 annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY⁽¹⁾ soveltamista.
- (30) Useissa tapauksissa rahoittava yritys voisi ammatillieläkkeitä tarjoavan laitoksen sijasta joko kattaa kaikki biometriset riskit tai taata tietyt edut taikka sijoitusten tuottavuuden. Joissakin tapauksissa ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos kuitenkin itse tarjoaa kyseisen turvan tai takuut, ja rahoittava yritys täyttää velvoitteensa maksamalla tarvittavat maksuosuudet. Näissä tapauksissa tarjottavat tuotteet ovat henkivakuutusyhtiöiden tarjoamien tuotteiden kaltaisia, minkä vuoksi kyseisiltä laitoksilta olisi vaadittava vähintään yhtä suuria omia lisävaroja kuin henkivakuutusyhtiöiltä.
- (31) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia. Näiden laitosten varoja ei voida yleensä käyttää muihin tarkoituksiin kuin eläke-etuuksien tarjoamiseen. Jäsenten ja edunsaajien etujen suojaamiseksi riittävästi laitosten olisi voitava valita varojensa sijoittamisessa tapa, joka parhaiten soveltuu niiden vastuiden luonteeseen ja keston. Näiden syiden vuoksi tehokas valvonta on tarpeen, ja sijoittamista koskeviin sääntöihin on sovellettava lähestymistapaa, joka tarjoaa laitoksille riittävästi joustavuutta varmimmasta ja tehokkaimmasta sijoituspolitiikasta päättämiseen ja velvoittaa ne toimimaan varovaisesti. Varovaisuusperiaatteen noudattaminen edellyttää siksi kunkin ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen jäsenistön rakenteen mukaan sovitettua sijoituspolitiikkaa.
- (32) Valvontamenetelmissä ja -käytännöissä on eroja jäsenvaltioiden välillä. Sen vuoksi jäsenvaltioille olisi annettava jonkin verran harkintavaltaa sen suhteen, millaisia sijoittamista koskevia sääntöjä ne asettavat alueelleen sijoitautuneille laitoksille. Näillä säännöillä ei kuitenkaan saa rajoittaa pääoman vapaata liikkuvuutta, elleivät ne ole perusteltuja varovaisuussyistä.
- (33) Koska ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia, joiden maksuvalmiusriskit ovat vähäisiä, niillä on mahdollisuus sijoittaa osakkeiden kaltaiseen vähemmän likvidiin varallisuuteen samoin kuin riskipääomamarkkinoille varovaisuusperiaatetta noudattaen. Lisäksi ne voivat hyötyä kansainvälisen hajauttamisen eduista. Sijoittamista osakkeisiin, riskipääomamarkkinoihin ja muihin valuuttoihin kuin niihin, joissa vastuut ovat, ei siksi tulisi rajoittaa kuin varovaisuussyistä.

⁽¹⁾ EYVL L 283, 28.10.1980, s. 23. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/74/EY (EYVL L 270, 8.10.2002, s. 10).

- (34) Jos ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos kuitenkin harjoittaa rajat ylittävää toimintaa, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat pyytää sitä noudattamaan tiettyjä enimmäismääriä sijoituksissa, jotka kohdistuvat osakkeisiin ja vastaaviin välineisiin, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, sekä saman yrityksen liikkeeseen laskemiin osakkeisiin ja muihin välineisiin tai muun valuutan määräisiin varoihin, edellyttäen, että kyseisiä sääntöjä sovelletaan myös vastaanottavaan jäsenvaltioon sijoittautuneisiin laitoksiin.
- (35) Rajoittamalla ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten vapautta valita itselleen asianmukaisen luvan toiminnalleen saanut omaisuudenhoitaja estetään kilpailua sisämarkkinoilla, minkä vuoksi tällaiset rajoitukset olisi poistettava.
- (36) Laitoksilla olisi oltava mahdollisuus tarjota palvelujaan muissa jäsenvaltioissa, rajoittamatta kuitenkaan eläkejärjestelmiä koskevan kansallisen sosiaali- ja työlaainsäädännön soveltamista, mukaan lukien pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten vaikutukset. Laitosten olisi sallittava vastaanottaa rahoitusta muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneilta yrityksiltä sekä hoitaa eläkejärjestelmiä, joissa on jäseniä useammasta kuin yhdestä jäsenvaltiosta. Näin näille laitoksille tarjottaisiin merkittäviä mittakaavaetuja, parannettaisiin toimialan kilpailukykyä yhteisössä ja helpotettaisiin työvoiman liikuvuutta. Tämä edellyttää toiminnan vakautta koskevien normien vastavuoroista tunnustamista. Vakautta koskevien normien asianmukaista täytäntöönpanoa olisi kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen valvottava, jollei toisin määrätä.
- (37) Yhdessä jäsenvaltiossa toimivan laitoksen olisi voitava hallinnoida toisessa jäsenvaltiossa sovittua ammatillista lisäeläkejärjestelmää noudattaen samalla vastaanottavan jäsenvaltion voimassa olevaa sosiaali- ja työlaainsäädäntöä siltä osin kuin se koskee ammatillisia lisäeläkkeitä, esimerkiksi eläke-etuuksien määrittämistä ja maksamista sekä eläkeoikeuksien siirrettävyyttä.
- (38) Kun eläkejärjestelmä on jossakin suhteessa rajattu, tämän direktiivin säännöksiä sovelletaan erikseen kyseisen rajatun järjestelmän osalta.
- (39) On tärkeää säätää jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välisestä valvontayhteistyöstä sekä näiden viranomaisten ja komission välisestä muusta yhteistyöstä.

Tehtäviensä hoitamista varten ja tämän direktiivin johdonmukaisen ja oikea-aikaisen soveltamisen mahdollistamiseksi toimivaltaisten viranomaisten olisi annettava toisilleen tämän direktiivin säännösten soveltamisen kannalta tarpeelliset tiedot. Komissio on ilmoittanut aikovansa asettaa valvontakomitean kannustaakseen kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välistä yhteistyötä, koordinaatiota ja mielipiteiden vaihtoa sekä edistääkseen tämän direktiivin johdonmukaista soveltamista.

- (40) Suunnitellun toiminnan tavoitetta eli ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset kattavan yhteisön oikeudellisen kehyksen luomista ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen,

OVAT ANTANEET SEURAAVAN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Kohde

Tässä direktiivissä säädetään ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoaviin laitoksiin. Jos kansallisen lainsäädännön mukaan ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavilla laitoksilla ei ole oikeushenkilöyttä, jäsenvaltioiden on sovellettava tätä direktiiviä joko niihin laitoksiin tai, jollei 2 kohdasta muuta johdu, niihin hyväksyttyihin yhteisöihin, jotka vastaavat kyseisten laitosten hallinnoinnista ja toimivat niiden puolesta.

2. Tätä direktiiviä ei sovelleta:

- a) sosiaaliturvajärjestelmiä hallinnoiviin laitoksiin, jotka kuuluvat asetuksen (ETY) N:o 1408/71 ⁽¹⁾ ja asetuksen (ETY) N:o 574/72 ⁽²⁾ soveltamisalaan;

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71, annettu 14 päivänä kesäkuuta 1971, sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä (EYVL L 149, 5.7.1971, s. 2). Asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1386/2001 (EYVL L 187, 10.7.2001, s. 1).

⁽²⁾ Neuvoston asetus (ETY) N:o 574/72, annettu 21 päivänä maaliskuuta 1972, sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä (EYVL L 74, 27.3.1972, s. 1). Asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 410/2002 (EYVL L 62, 5.3.2002, s. 17).

- b) laitoksiin, jotka kuuluvat direktiivin 73/239/ETY⁽¹⁾, direktiivin 85/611/ETY⁽²⁾, direktiivin 93/22/ETY⁽³⁾, direktiivin 2000/12/EY⁽⁴⁾ ja direktiivin 2002/83/EY⁽⁵⁾ soveltamisalaan;
- c) laitoksiin, jotka toimivat jakoperiaatteella;
- d) laitoksiin, joissa rahoittavien yritysten työntekijöillä ei ole laillista oikeutta etuuksiin ja joissa rahoittava yritys voi milloin tahansa lunastaa varat takaisin täyttämättä välttämättä eläke-etuuksien maksamista koskevia velvoitteita;
- e) yhtiöihin, jotka muodostavat kirjanpidollisia varauksia maksaakseen työntekijöille eläke-etuuksia.

3 artikla

Soveltaminen sosiaaliturvajärjestelmiä hoitaviin laitoksiin

Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset, jotka hoitavat myös sellaisia pakollisia työeläkejärjestelmiä, joiden katsotaan olevan asetuksen (ETY) N:o 1408/71 ja asetuksen (ETY) N:o 574/72 piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan ei-pakollisia, ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan osalta. Tällöin vastuut ja vastaavat varat on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista eikä niitä saa siirtää sellaisiin pakollisiin eläkejärjestelmiin, joiden katsotaan olevan sosiaaliturvajärjestelmiä, tai päinvastoin.

4 artikla

Vapaaehtoinen soveltaminen direktiivin 2002/83/EY piiriin kuuluviin laitoksiin

Kotijäsenvaltiot voivat päättää soveltaa tämän direktiivin 9—16 artiklan ja 18—20 artiklan säännöksiä direktiivin 2002/83/EY piiriin kuuluvien vakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan liiketoimintaan. Tällöin kaikki vastaavat varat ja vastuut on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista ja niitä on hallinnoitava ja ne on järjesteltävä erillään muista vakuutusyritysten toiminnoista ilman siirtomahdollisuutta.

Tällaisessa tapauksessa ja vain siltä osin, mikä koskee yritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintoja, vakuutusyrityksiin ei sovelleta direktiivin 2002/83/EY 20—26, 31 ja 36 artiklaa.

⁽¹⁾ Ensimmäinen neuvoston direktiivi 73/239/ETY, annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutuksen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3). Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/13/EY (EYVL L 77, 20.3.2002, s. 17).

⁽²⁾ Neuvoston direktiivi 85/611/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3). Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/108/EY (EYVL L 41, 13.2.2002, s. 35).

⁽³⁾ Neuvoston direktiivi 93/22/ETY, annettu 10 päivänä toukokuuta 1993, sijoituspalveluista arvopaperimarkkinoilla (EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27). Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/12/EY, annettu 20 päivänä maaliskuuta 2000, luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1). Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2000/28/EY (EYVL L 275, 27.10.2000, s. 37).

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/83/EY, annettu 5 päivänä marraskuuta 2002, henkivakuutuksesta (EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1).

Kotijäsenvaltion on varmistettava, että joko toimivaltaiset viranomaiset tai direktiivin 2002/83/EY kattamien vakuutusyritysten valvonnasta vastaavat viranomaiset tarkastavat osana valvonta-tehtäväänsä, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevat liiketoiminnot on erotettu selkeästi muista liiketoiminnoista.

5 artikla

Pienet eläkelaitokset ja lakisääteiset järjestelmät

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta tätä direktiiviä tai osia siitä 19 artiklaa lukuun ottamatta niiden alueille sijoittautuneeseen laitokseen, joka hallinnoi eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä alle 100 jäsentä. Jollei 2 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, kyseisille laitoksille on kuitenkin annettava oikeus soveltaa tätä direktiiviä vapaaehtoisesti. Mitä 20 artiklassa säädetään, voidaan soveltaa ainoastaan, jos tämän direktiivin kaikkia muita säännöksiä sovelletaan.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta 9—17 artiklaa laitoksiin, jotka tarjoavat ammatillisia lisäeläkkeitä lain nojalla ja viranomaisen takaamina. Mitä 20 artiklassa säädetään, voidaan soveltaa ainoastaan, jos tämän direktiivin kaikkia muita säännöksiä sovelletaan.

6 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) 'ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalla laitoksella' tai 'laitoksella' laitoksen oikeudellisesta muodosta riippumatta laitosta, joka toimii rahastointiperiaatteella, joka on perustettu erillään rahoittavista yrityksistä tai toimialoista ja jonka tehtävänä on tarjota työhön perustuvia eläke-etuuksia sopimuksen tai sovitun sitoumuksen perusteella, jotka on tehty

— työnantajan (työnantajien) ja työntekijän (työntekijöiden) tai heidän edustajiensa välillä, tai

— itsenäisten ammatinharjoittajien kanssa kotijäsenvaltioiden ja vastaanottavien jäsenvaltioiden lainsäädännön mukaisesti yksilöllisesti tai kollektiivisesti,

ja jonka toiminta johtuu suoraan tästä tehtävästä;

- b) 'eläkejärjestelmällä' sopimusta, muuta perustamiskirjaa ("trust deed") tai sääntöjä, jossa tai joissa määritellään myönnettävät eläke-etuudet ja niiden myöntämisedellytykset;

- c) 'rahoittavalla yrityksellä' ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalle laitokselle maksuosuuksia maksavaa yritystä tai muuta elintä riippumatta siitä, onko yrityksen osana tai muodostaako sen yksi tai useampi työnantajana tai itsenäisenä ammatinharjoittajana toimiva oikeushenkilö tai luonnollinen henkilö tai näiden yhdistelmä;

d) 'eläke-etuuksilla' etuuksia, jotka suoritetaan eläkkeelle pääsyn tai odotettavissa olevan eläkkeelle pääsyn perusteella, tai kyseisten etuuksien lisäksi ja niitä täydentävänä kuoleman tai työkyvyttömyyden tapauksessa tai työskentelyn keskeytyessä maksettavia etuuksia, taikka sairastapauksessa, varojen puutteessa tai kuolemantapauksessa myönnettäviä lisätukia tai palveluja; eläkkeelläoloajan taloudellisen turvan mahdollistamiseksi näitä etuuksia maksetaan tavallisesti koko jäljellä olevan elinajan; niitä voidaan kuitenkin maksaa myös määräaikaisesti tai kertasuorituksena;

e) 'jäsenellä' henkilöä, joka on nyt tai tulevaisuudessa ammatillisen toimintansa perusteella oikeutettu eläke-etuuksiin eläkejärjestelmän määräysten mukaisesti;

f) 'edunsaajalla' henkilöä, joka nauttii eläke-etuuksia;

g) 'toimivaltaisella viranomaisella' kansallista viranomaista, joka on nimetty hoitamaan tässä direktiivissä säädettyjä tehtäviä;

h) 'biometrisillä riskeillä' kuolemaan, työkyvyttömyyteen ja eliniänodotukseen liittyviä riskejä;

i) 'kotijäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jossa sijaitsee laitoksen rekisteröity kotipaikka ja keskushallinto tai, jos sillä ei ole rekisteröityä kotipaikkaa, sen keskushallinto;

j) 'vastaanottavalla jäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jonka ammatillisia lisäeläkkeitä koskevien järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työlaainsäädäntöä sovelletaan rahoittavan yrityksen ja jäsenten väliseen suhteeseen.

7 artikla

Laitoksen toiminta

Jäsenvaltioiden on vaadittava alueelleen sijoittautuneiden laitosten rajoittavan toimintansa eläke-etuuksiin liittyviin sekä tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Jos vakuutusyritys hallinnoi ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintojaan 4 artiklan mukaisesti pitäen niihin liittyvät varat ja vastuut erillään muista liiketoiminnoista, kyseiset varat ja vastuut rajoitetaan eläke-etuuksiin liittyviin sekä suoraan tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

8 artikla

Rahoittavan yrityksen ja ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen erottaminen oikeudellisesti toisistaan

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoittava yritys ja ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos on erotettu oikeudellisesti toisistaan, jotta rahoittavan yrityksen mahdollisessa konkurssissa laitoksen varat on suojattu jäsenten ja edunsaajien edun mukaisesti.

9 artikla

Toiminnan edellytykset

1. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava kaikkien sen alueella sijaitsevien laitosten osalta, että

a) toimivaltainen valvonnasta vastaava viranomainen on kirjannut laitoksen kansalliseen rekisteriin tai laitos on hyväksytty; jos kyseessä on 20 artiklassa tarkoitettu rajatylittävä toiminta, rekisterissä on myös ilmoitettava jäsenvaltiot, joissa laitos toimii;

b) laitosta johtavat tosiasiallisesti hyvämaineiset henkilöt, jotka itse täyttävät ammattipätevyyttä ja kokemusta koskevat edellytykset tai joiden palveluksessa on tarvittavan ammattipätevyyden ja kokemuksen omaavia neuvonantajia;

c) kaikkien laitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien toimintaa varten on olemassa asianmukaisesti asetetut säännöt ja että jäsenet ovat saaneet riittävästi tietoa näistä säännöistä;

d) vakuutusmatemaatikko tai muussa tapauksessa alan asiantuntija, myös tilintarkastaja, laskee ja vahvistaa koko vakuutusteknisen vastuuvelan kansallisen lainsäädännön mukaisesti kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien vakuutusmatemaattisten menetelmien mukaisesti;

e) jos rahoittava yritys takaa eläke-etuuksien maksamisen, se sitoutuu säännölliseen rahoitukseen;

f) jäsenille tiedotetaan riittävästi eläkejärjestelmän ehdoista, erityisesti

i) eläkejärjestelmän osapuolten oikeuksista ja velvollisuuksista,

ii) eläkejärjestelmään liittyvistä rahoituksellisista, teknisistä ja muista riskeistä, ja

iii) kyseisten riskien luonteesta ja jakautumisesta.

2. Jäsenvaltiot voivat toissijaisuusperiaate ja kansallisten sosiaaliturvajärjestelmien tarjoamien eläke-etujen laajuus huomioon ottaen säätää, että jäsenille tarjotaan lisäetuutena mahdollisuutta eliniänodotukseen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien ja perhe-eläkkeen kattamiseen sekä takuita maksettujen osuuksien palauttamista varten, jos työnantajat ja työntekijät tai heidän edustajansa niin sopivat.

3. Kukin jäsenvaltio voi asettaa alueelleen sijoittautuneen laitoksen toiminnalle muita edellytyksiä sen varmistamiseksi, että jäsenten ja edunsaajien edut suojataan riittävästi.

4. Kukin jäsenvaltio voi sallia tai vaatia, että sen alueelle sijoittautuneet laitokset siirtävät laitoksen hallinnon kokonaan tai osittain muille yhteisöille, jotka toimivat kyseisten laitosten puolesta.

5. Kun kyse on 20 artiklassa tarkoitetusta rajatylittävistä toiminnasta, laitokselta edellytetään kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen ennakolta myöntämää lupaa.

10 artikla

Vuositilinpäätös ja vuosikertomus

Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että kaikki sen alueelle sijoitautuneet laitokset laativat vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen laitoksen hallinnoima eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen on annettava oikea ja riittävä kuva laitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksessa olevien tietojen on oltava keskenään yhtäpitäviä, kattavia ja selkeitä sekä valtuutettujen henkilöiden asianmukaisesti kansallisen lainsäädännön mukaisesti hyväksymiä.

11 artikla

Järjestelmän jäsenille ja edunsaajille annettavat tiedot

1. Eläkejärjestelmän luonteesta riippuen kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että jokainen sen alueelle sijoittautunut laitos antaa vähintään tässä artiklassa tarkoitetut tiedot.
2. Jäsenten ja edunsaajien sekä tarvittaessa heidän edustajiensa on saatava:
 - a) pyynnöstä 10 artiklassa tarkoitettu tilinpäätös ja vuosikertomus; ja jos laitos vastaa useammasta kuin yhdestä järjestelmästä, kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätös ja vuosikertomus; ja
 - b) kohtuullisen ajan kuluessa kaikki eläkejärjestelmän sääntöihin tehtäviä muutoksia koskevat olennaiset tiedot.
3. Sijoituspolitiikan periaatteita koskevan 12 artiklassa tarkoitetun selvityksen on oltava pyynnöstä järjestelmän jäsenten ja edunsaajien sekä tarvittaessa heidän edustajiensa saatavilla.
4. Kunkin jäsenen on myös saatava pyynnöstä yksityiskohtaista ja todellista tietoa:
 - a) tarvittaessa eläke-etuuksien tavoitetasosta;
 - b) etuuksien tasosta työsuhteen päättyessä;
 - c) mahdollisista sijoitusvaihtoehdoista ja kulloisestakin sijoitusalkusta sekä riskiasemasta ja sijoituksiin liittyvistä kustannuksista, jos jäsen vastaa sijoitusriskistä;
 - d) yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskevat eläkeoikeuksien siirtämistä toiseen ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavaan laitokseen siinä tapauksessa, että työsuhte on päätty.

Jäsenille toimitetaan vuosittain lyhyt selvitys laitoksen tilanteesta sekä heille kertyneiden etuuksien rahoituksen vallitsevasta tasosta.

5. Kunkin edunsaajan on saatava eläkkeelle jädessään tai muiden etuuksien erääntyessä asianmukaista tietoa niistä etuuksista, joihin hän on oikeutettu, ja vastaavista maksuvaihtoehdoista.

12 artikla

Sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys

Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että jokainen sen alueella sijaitseva laitos laatii sijoituspolitiikan periaatteita koskevan kirjallisen selvityksen ja tarkistaa sitä vähintään joka kolmas vuosi. Selvitystä on tarkistettava ilman viivytystä kaikkien merkittävien sijoituspolitiikkaa koskevien muutosten jälkeen. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kyseiseen selvitykseen sisältyvät ainakin käytetyt sijoitusriskien mittaamis- ja hallintamenetelmät ja strategia, jota noudattaen laitos on jakanut sijoittamansa varat ottaen huomioon eläkevastuiden luonteen ja keston.

13 artikla

Toimivaltaisille viranomaisille toimitettavat tiedot

Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikkien sen alueella sijaitsevien laitosten osalta tarvittavat valtuudet ja keinot:

- a) vaatia laitosta, sen hallituksen jäseniä ja muita johtajia tai laitosta valvovia johtajia tai henkilöitä toimittamaan sille tietoa kaikista laitoksen liiketoimintaan liittyvistä seikoista tai kaikki laitoksen liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;
- b) valvoa laitoksen ja muiden yritysten tai laitosten välisiä suhteita, kun toimintoja siirretään kyseisille yrityksille tai laitoksille (ulkoistaminen), joilla on vaikutusta laitoksen taloudelliseen asemaan tai jotka ovat keskeisiä tehokkaan valvonnan kannalta;
- c) saada säännöllisesti selvitys sijoituspolitiikkaa koskevista periaatteista, tilinpäätös ja vuosikertomus sekä kaikki valvonnan kannalta välttämättömät asiakirjat. Näitä voisivat olla seuraavanlaiset asiakirjat:
 - i) sisäiset osavuosiselvitykset;
 - ii) vakuutusmatemaattiset arviot ja yksityiskohtaiset oletukset;
 - iii) varojen ja vastuiden vastaavuutta koskevat ("asset-liability")-selvitykset;
 - iv) todisteet sijoituspolitiikkaa koskevien periaatteiden noudattamisesta;
 - v) todisteet suunnitelmien mukaisesta maksuosuuksien suorittamisesta;
 - vi) edellä 10 artiklassa tarkoitetusta tilintarkastuksesta vastaavien henkilöiden kertomukset;
- d) suorittaa tarkastuksia paikalla laitoksen toimitiloissa ja tarvittaessa ulkoistettujen toimintojen osalta ja tarkastaa, noudatetaanko toiminnassa valvontasääntöjä.

14 artikla

15 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten valtuudet puuttua toimintaan ja tehtävät

1. Toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella sijaitsevalla laitoksella on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä riittävä sisäinen tarkastusmenettely.

2. Toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet toteuttaa minkä tahansa niiden alueella sijaitsevan laitoksen osalta tai laitosta johtaviin henkilöihin nähden kaikki tarvittavat toimenpiteet, tarvittaessa myös hallinnolliset ja taloudelliset toimenpiteet, joilla voidaan välttää tai korjata jäsenten ja edunsaajien etuja vaarantavat epäkohdat.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat myös rajoittaa yrityksen varojen vapaata käyttämistä tai kieltää sen kokonaan, erityisesti kun

a) laitos ei ole muodostanut riittävää koko liiketoimintansa käsittävää vakuutusteknistä vastuuvulkaa tai sen varat ovat riittämättömät kattamaan vakuutustekninen vastuuvulka; tai

b) laitos ei enää täytä lakisääteisiä omia varoja koskevia vaatimuksia.

3. Jäsenten ja edunsaajien etujen suojaamiseksi toimivaltaiset viranomaiset voivat siirtää alueellaan sijaitsevan laitoksen toiminnasta vastaavien henkilöiden kotijäsenvaltion lain mukaisen toimivallan kokonaan tai osittain erityiselle edustajalle, joka on sopiva käyttämään tätä toimivaltaa.

4. Toimivaltainen viranomainen voi rajoittaa alueellaan sijaitsevan laitoksen toimintaa tai kieltää sen kokonaan, erityisesti, jos

a) laitos ei suojaa jäsenten ja edunsaajien etuja asianmukaisesti;

b) laitos ei enää täytä toiminnalle asetettuja edellytyksiä;

c) laitos laiminlyö vakavasti siihen sovellettavan säännösten mukaan sille kuuluvia velvoitteita;

d) laitos ei rajatylittävässä toiminnassaan noudata ammatillisiin lisäeläkkeisiin sovellettavia vastaanottavan jäsenvaltion sosiaali- ja työlaainsäädännön vaatimuksia.

Laitoksen toiminnan kieltävä päätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle laitokselle.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin mukaisesti annettuihin lakeihin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin perustuvista laitoista koskevista päätöksistä voidaan valittaa tuomioistuimeen.

Vakuutustekninen vastuuvulka

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia järjestelmiä hallinnoivat laitokset muodostavat koko ajan kaikkiin eläkejärjestelmiinsä nähden niiden olemassa olevien eläkesopimusten rahoituksellisia sitoumuksia vastaavat riittävät vastuut.

2. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia järjestelmiä hallinnoivat laitokset, silloin kun ne tarjoavat suojan biometristen riskien varalle ja/tai takaavat joko sijoituksen tuottavuuden tai tietyn etuuksien tason, muodostavat kaikkien näiden eläkejärjestelmien osalta riittävän vakuutusteknisen vastuuvulan.

3. Vakuutustekninen vastuuvulka on laskettava vuosittain. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin sallia, että se lasketaan kolmen vuoden välein, jos laitos toimittaa jäsenille ja/tai toimivaltaiselle viranomaiselle todistuksen tai selvityksen välivuosina tapahtuneista muutoksista. Todistuksesta tai selvityksestä on käytävä ilmi vakuutusteknisen vastuuvulan mukautettu kehitys ja katettavissa riskeissä tapahtuneet muutokset.

4. Vakuutusmatemaatikon tai muun alan asiantuntijan, esimerkiksi tilintarkastajan, on kansallisen lainsäädännön mukaisesti laskettava ja vahvistettava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien vakuutusmatemaattisten menetelmien perusteella vakuutustekninen vastuuvulka seuraavia periaatteita noudattaen:

a) vakuutusteknisen vastuuvulan vähimmäismäärä lasketaan riittävän varovaisen vakuutusmatemaattisen menetelmän avulla ottaen huomioon kaikki etuuksia ja maksuosuuksia koskevat sitoumukset laitoksen eläkejärjestelyjen mukaisesti. Vastuuvulan on sekä oltava riittävä edunsaajille jo maksettavien eläkkeiden ja etuuksien maksamiseksi vastakin että vastattava jäsenille kertyneistä eläkeoikeuksista syntyviä sitoumuksia. Myös taloudelliset ja vakuutusmatemaattiset oletukset vastuiden arvioimiseksi on valittava varovaisuutta noudattaen, ottaen tarvittaessa huomioon kohtuullinen marginaali epäedullisten poikkeamien osalta;

b) käytettävä enimmäiskorkokanta valitaan varovaisuutta noudattaen ja vahvistetaan kotijäsenvaltion mahdollisten asianomaisten sääntöjen mukaisesti. Tällainen varovainen korkokanta määritetään ottaen huomioon:

— laitoksen vastaavien varojen tuotto ja sijoitusten tuleva tuotto, ja/tai

— korkealaatuisten tai valtion joukkovelkakirjalainojen markkinatuotto;

c) vakuutusteknisen vastuuvulan arvioinnissa käytettyjen biometristen taulukoiden on perustuttava varovaisuusperiaatteeseen, jolloin otetaan huomioon jäsenryhmien ja eläkejärjestelmien tärkeimmät erityispiirteet, erityisesti asiaan liittyvien riskien odotetut muutokset;

d) vakuutusteknisen vastuuvelan arviointimenetelmän ja -perusteiden on yleensä oltava samat tilikaudesta toiseen. Niiden muuttaminen voi kuitenkin olla perusteltua, jos olettamusten perustana oleva lainsäädäntö taikka väestörakenteellinen tai taloudellinen tilanne muuttuu.

5. Kotijäsenvaltio voi asettaa vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiselle täydentäviä yksityiskohtaisempia edellytyksiä, joiden tarkoituksena on varmistaa, että jäsenten ja edunsaajien edut suojataan asianmukaisesti.

6. Vakuutusteknisen vastuuvelan laskemista koskevien sääntöjen yhdenmukaistamisen jatkamiseksi siltä osin kuin se on perusteltua — erityisesti korkokanta ja muut vakuutusteknisen vastuuvelan tasoon vaikuttavat oletukset huomioon ottaen — komissio antaa joka toinen vuosi tai jäsenvaltion sitä pyytäessä kertomuksen tilanteesta rajatylittävän toiminnan kehityksessä.

Komissio ehdottaa tarvittavia toimia eritasoisten korkokantojen aiheuttamien mahdollisten vääristymien ehkäisemiseksi ja järjestelmien edunsaajien ja jäsenten etujen suojaamiseksi.

16 artikla

Vakuutustekninen vastuuvélka ja rahoitus

1. Kotijäsenvaltion on edellytettävä, että kullakin eläkelaitoksella on aina riittävästi asianmukaisia varoja kaikkia sen hallinnoimia eläkejärjestelmiä koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi.

2. Kotijäsenvaltio voi sallia, että laitoksen varat ovat rajoitetun ajan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen riittämättömät. Tällaisessa tapauksessa toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että laitos tekee konkreettisen ja toteuttamiskelpoisen tervehdyttämissuunnitelman sen varmistamiseksi, että 1 kohdan vaatimus jälleen täyttyy. Suunnitelmaa koskevat seuraavat edellytykset:

a) laitoksen on laadittava konkreettinen ja toteuttamiskelpoinen suunnitelma koko vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi tarvittavien varojen määrän palauttamiseksi määräajassa. Suunnitelman on oltava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saatavilla ja/tai sille on saatava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksyntä;

b) suunnitelmaa laadittaessa on otettava huomioon laitoksen tilanne, erityisesti varallisuuden ja velkojen vastaavuus ("asset-liability"), riskiprofiili, maksuvalmius, eläke-etuuksien saamiseen oikeutettujen jäsenten ikärakenne, perusteilla olevat järjestelmät ja vailla rahoitusta olevien tai osittaiseen rahoitukseen perustuvien järjestelmien muuttaminen täysin rahastoiduiksi järjestelmiksi;

c) jos eläkejärjestelmä lopetetaan edellä tässä kohdassa tarkoitettun ajan kuluessa, laitoksen on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Laitoksen on laadittava

suunnitelma siitä, miten se aikoo siirtää varansa sekä vastaavat vastuunsa toiselle rahoituslaitokselle tai muulle vastaavalle elimelle. Suunnitelma on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja suunnitelman pääsisältö on toimitettava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saataville luottamuksellisuuspäätteen mukaisesti.

3. Jos kyseessä on 20 artiklassa tarkoitettu rajatylittävä toiminta, vakuutustekninen vastuuvélka on katettava täysin ja jatkuvasti kaikkien laitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien osalta. Jos nämä edellytykset eivät täyty, kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on puututtava toimintaan 14 artiklan mukaisesti. Tämän edellytyksen täyttämiseksi kotijäsenvaltio voi vaatia varojen ja vastuiden pitämistä erillään muista liiketoiminnoista.

17 artikla

Lakisääteiset omat varat

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että jos laitos itse eikä rahoittava yritys takaa biometrisen riskin, sijoitustoiminnan tuoton tai etuuksien tietyn tason, eläkejärjestelmiä hallinnoivilla laitoksilla on jatkuvasti puskurina toimivia ylimääräisiä varoja, jotka ylittävät vakuutusteknisen vastuuvelan. Puskurin koon on oltava riskityypin ja varojen rakenteen mukainen kaikkien laitoksen hallinnoimien järjestelmien osalta. Näitä varoja ei saa sitoa ennakoituihin vastuisiin, vaan ne toimivat varmuuspääomana, joilla puskuroidaan odotettujen ja toteutuneiden kulujen ja tuottojen eroja.

2. Ylimääräisten varojen vähimmäismäärän laskemiseen on sovellettava direktiivin 2002/83/EY 27 ja 28 artiklassa säädettyjä sääntöjä.

3. Mitä 1 kohdassa säädetään, ei kuitenkaan estä jäsenvaltioita vaatimasta alueellaan sijaitsevilta laitoksilta lakisääteisiä omia varoja tai säättämistä yksityiskohtaisemmista säännöistä edellyttäen, että ne ovat varovaisuussyistä perusteltuja.

18 artikla

Sijoittamista koskevat säännöt

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että niiden alueelle sijoitautuneet eläkelaitokset tekevät sijoituksensa varovaisuusperiaatetta noudattaen ja erityisesti seuraavien sääntöjen mukaisesti:

a) Varat sijoitetaan jäsenten ja edunsaajien parhaan edun mukaan. Mahdollisessa eturistiriitatapauksessa laitos tai sen sijoitussalkkua hoitava yksikkö varmistaa, että sijoitukset tehdään pelkästään jäsenten ja edunsaajien edun mukaisesti.

- b) Varat sijoitetaan siten, että varmistetaan sijoitussalkun suojaus, laadukkuus, likvidiys ja tuottavuus kokonaisuutena.

Vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi tarkoitetut varat on sijoitettava asianmukaisella tavalla ottaen huomioon odotettavissa olevien vastaisten eläke-etuuksien luonne ja kesto.

- c) Varat on sijoitettava pääasiallisesti säänneltyihin markkinoihin. Sijoitukset varoihin, joita ei ole otettu kaupan käynnin kohteeksi säännellyillä rahoitusmarkkinoilla, on joka tilanteessa pidettävä varovaisuuden edellyttämällä tasolla.
- d) Johdannaisiin tehdyt sijoitukset ovat mahdollisia sikäli kuin ne osaltaan pienentävät sijoitusriskiä tai helpottavat sijoitusten tehokasta hoitoa. Ne on arvostettava varovaisesti ottaen huomioon kohde-etuus ja luettava mukaan laitoksen varoja arvostettaessa. Laitoksen on myös vältettävä liiallista yhteen vastapuoleen ja muita johdannaisoperaatioihin liittyviä riskejä.
- e) Varat hajautetaan riittävästi, jotta vältetään liiallinen riippuvuus jostakin yksittäisestä varojen lajista, liikkeeseenlaskijasta tai yritysryhmittymästä ja sijoitussalkun riskien kasautuminen kokonaisuutena.

Sijoitukset saman liikkeeseenlaskijan tai samaan ryhmään kuuluvien liikkeeseenlaskijoiden varoihin eivät saa asettaa laitosta alttiiksi liialliselle riskien keskittymiselle.

- f) Rahoittavaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää viittä prosenttia koko sijoitussalkusta, ja kun rahoittava yritys kuuluu ryhmään, rahoittavan yrityksen kanssa samaan ryhmään kuuluvaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää kymmentä prosenttia sijoitussalkusta.

Kun laitoksen rahoittajana on useita yrityksiä, sijoitukset rahoitaviin yrityksiin on tehtävä varovaisuusperiaatetta noudattaen ja ottaen huomioon varojen riittävä hajauttaminen.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta e ja f alakohdassa mainittuja vaatimuksia valtion joukkovelkakirjalainoihin tehtäviin sijoituksiin.

2. Kotijäsenvaltion on kiellettävä laitokselta lainanotto tai kolmannen osapuolen puolesta takaajana toimiminen. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin antaa laitokselle luvan lainanottoon maksuvalmiuden vuoksi ja tilapäisesti.

3. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia alueellaan sijaitsevia laitoksia sijoittamaan tiettyntyyppisiin omaisuuslajeihin.

4. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa alueellaan sijaitsevan eläkelaitoksen tai sen omaisuudenhoitajan sijoituspäätöksille ennakko- hyväksyntä- tai ilmoittamisvaatimusta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 12 artiklan soveltamista.

5. Jäsenvaltiot voivat 1–4 kohdassa esitettyjen säännösten mukaisesti asettaa alueellaan sijaitseville laitoksille yksityiskoh- taisempia sääntöjä, määrälliset säännöt mukaan lukien, jotka ovat perusteltuja laitosten hallinnoimien erilaisten eläkejärjestel- mien vuoksi, sekä edellyttäen että niitä voidaan perustella varo- vaisuudella.

Jäsenvaltiot voivat soveltaa erityisesti neuvoston direktiivissä 2002/83/EY esitetyn kaltaisia sijoittamista koskevia säännöksiä.

Jäsenvaltiot eivät saa kuitenkaan estää laitoksia:

a) sijoittamasta enintään 70 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista tai koko niitä järjes- telmiä koskevasta sijoitussalkusta, joissa jäsenet vastaavat sijoitusriskeistä, osakkeisiin, osakkeita vastaaviin vaihtokel- pisiin arvopapereihin ja yritysten liikkeeseenlaskemiin joukkovelkakirjalainoihin, joilla käydään kauppaa säännel- lyillä markkinoilla, ja päättämistä näiden arvopapereiden suhteellisesta painoarvosta sijoitussalkussa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin soveltaa alemmaa enimmäismäärää laitok- siin, jotka tarjoavat eläketuotteita, joihin liittyy pitkän aika- välin korkotakuu, vastaavat sijoitusriskistä ja tarjoavat itse takuun, edellyttäen että se on perusteltua varovaisuussyistä;

b) sijoittamasta enintään 30 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista sellaisiin varoihin, jotka ovat eri valuutassa kuin vastuut;

c) sijoittamasta riskipääomamarkkinoille.

6. Mitä 5 kohdassa säädetään, ei poista jäsenvaltioiden oikeutta vaatia alueellaan sijaitsevilta laitoksilta myös yksittäis- tapauksissa tiukempien sijoitussääntöjen soveltamista edel- lyttäen, että perusteena on erityisesti laitoksen vastuut huomioon ottaen vaadittava varovaisuus.

7. Kun kyseessä on 20 artiklassa tarkoitettu rajatylittävä toiminta, kunkin vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat edellyttää, että laitokseen sovelletaan seu- raavia sääntöjä kotijäsenvaltiossa. Kyseisiä sääntöjä sovelletaan kuitenkin vain laitoksen niiden varojen osalta, jotka vastaavat kyseisessä vastaanottavassa jäsenvaltiossa harjoitettavaa toimintaa. Lisäksi niitä voidaan soveltaa vain, jos samanlaisia tai tiukempia sääntöjä sovelletaan myös vastaanottavassa jäsen- valtiossa sijaitseviin laitoksiin.

Edellä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut säännöt ovat seu- raavat:

a) laitos saa sijoittaa korkeintaan 30 prosenttia kyseisistä varoista osakkeisiin, muihin osakkeita vastaaviin arvopape- reihin ja joukkovelkakirjoihin, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, tai laitoksen on sijoitettava vähintään 70 prosenttia varoista osakkeisiin, muihin osak- keita vastaaviin arvopapereihin ja joukkovelkakirjoihin, joilla käydään kauppaa säännellyillä markkinoilla;

b) laitos sijoittaa korkeintaan viisi prosenttia kyseisistä varoista yhden yrityksen osakkeisiin ja muihin osakkeita vastaaviin arvopapereihin, obligaatioihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin rahoitus- ja pääomamarkkinavälineisiin, ja enintään kymmenen prosenttia samaan yritysryhmään kuuluvien yritysten osakkeisiin ja muihin osakkeita vastaaviin arvopa- pereihin, obligaatioihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin rahoitus- ja pääomamarkkinavälineisiin;

- c) laitos ei saa sijoittaa enempää kuin 30 prosenttia kyseisistä varoista sellaisiin varoihin, jotka ovat eri valuutassa kuin vastuut.

Näiden vaatimusten noudattamiseksi kotijäsenvaltio voi vaatia varojen pitämistä erillään muista liiketoiminnoista.

19 artikla

Omaisuu-den hoito ja säilytys

1. Jäsenvaltiot eivät saa estää laitoksia nimeämästä sijoitus-salkun hoitajiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita omaisuu-denhoitajia, jotka on asianmukaisesti hyväksytty tämän toiminnan harjoittamiseen direktiivien 85/611/ETY, 93/22/ETY, 2000/12/EY ja 2002/83/EY mukaisesti tai joita tarkoitetaan tämän direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa.

2. Jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa laitoksia nimeämästä varo-jensa säilyttäjäiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita säilytys-yhteisöjä, jotka on asianmukaisesti hyväksytty direktiivin 93/22/ETY tai direktiivin 2000/12/EY mukaisesti tai jotka on hyväksytty direktiivissä 85/611/ETY tarkoitetuiksi omaisuuden-hoitajiksi.

Tässä kohdassa tarkoitetun säännöksen estämättä kotijäsen-valtio voi tehdä säilytysyhtiön tai omaisuudenhoitajan nimeä-misen pakolliseksi.

3. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava tarvittavat toimenpi-teet voidakseen kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti kieltää 14 artiklan mukaisesti alueellaan sijaitsevan omaisuudenhoi-tajan tai säilytysyhtiön hallussa olevien varojen vapaan käyttä-misen laitoksen kotijäsenvaltion pyynnöstä.

20 artikla

Rajatyylittävä toiminta

1. Jäsenvaltioiden on sallittava alueellaan sijaitsevien yritysten rahoittaa muissa jäsenvaltioissa hyväksyttyjä ammatil-lisia lisäeläkkeitä tarjoavia laitoksia, sanotun kuitenkaan rajoitta-matta eläkejärjestelmiä koskevan kansallisen sosiaali- ja työ-lainsäädännön soveltamista, pakollinen jäsenyys ja työehto-sopimusten tulokset mukaan lukien. Niiden on myös sallittava, että kyseisen valtion alueella hyväksytyt ammattieläkkeitä tarjoavat laitokset vastaanottavat rahoitusta muiden jäsenval-tioiden alueella sijaitsevilta yrityksiltä.

2. Laitos, joka haluaa vastaanottaa rahoitusta toisen jäsenval-tion alueella sijaitsevalta rahoittavalta yritykseltä, tarvitsee 9 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun ennakolta annettavan luvan kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselta viranomaiselta. Sen on ilmoi-tettava aikomuksestaan vastaanottaa rahoitusta toisen jäsenval-tion alueella sijaitsevalta rahoittavalta yritykseltä sen kotijäsen-valtion toimivaltaisille viranomaisille, jossa se on hyväksytty.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueella sijait-sevat laitokset, joille toisen jäsenvaltion alueella sijaitseva yritys on ehdottanut rahoitusta, toimittavat 2 kohdan mukaisen ilmoituksensa yhteydessä seuraavat tiedot:

a) vastaanottava jäsenvaltio tai vastaanottavat jäsenvaltiot;

b) rahoittavan yrityksen nimi;

c) rahoittavaa yritystä varten hoidettavan eläkejärjestelmän pääpiirteet.

4. Kun kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille toimi-tetaan 2 kohdan mukainen ilmoitus ja jollei näillä ole syytä epäillä, etteivät laitoksen hallinnollinen rakenne tai taloudel-linen tila taikka laitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus ole vastaanottavan jäsenvaltion asettamien vaatimusten mukaisia, niiden on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun ne saavat kaikki 3 kohdassa tarkoitettut tiedot, toimi-tettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja ilmoitettava asiasta laitokselle.

5. Ennen kuin laitos ryhtyy hoitamaan järjestelmää rahoit-tavaa yritystä varten toisessa jäsenvaltiossa, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava tarvittaessa kahden kuukauden kuluessa 3 kohdassa tarkoitet-tujen tietojen vastaanottamisesta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille niistä ammatillisiin eläkkeisiin sovellettavista sosiaali- ja työ-lainsäädännön vaatimuksista, joiden mukaisesti yrityksen rahoittamaa järjestelmää täytyy hallinnoida vastaanot-tavassa jäsenvaltiossa, sekä säännöistä, joita on sovellettava 18 artiklan 7 kohdan sekä tämän artiklan 7 kohdan mukaisesti. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava nämä tiedot laitokselle.

6. Laitos voi aloittaa yrityksen rahoittaman eläkejärjestelmän hoitamisen vastaanottavassa jäsenvaltiossa ammatillisiin eläkkei-siin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavan sosiaali- ja työ-lainsäädännön vaatimusten sekä niiden sääntöjen mukaisesti, joita on sovellettava 18 artiklan 7 kohdan ja tämän artiklan 7 kohdan nojalla, saatuaan 5 kohdassa tarkoitetun tiedonannon, tai jos se ei saa kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta tiedonantoa 5 kohdassa säädetyn ajan päätyttyä.

7. Toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan yrityksen rahoittamiin laitoksiin on sovellettava vastaavien jäsenten osalta myös vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kysei-ssä jäsenvaltiossa sijaitseville laitoksille asettamia tiedotusvaati-muksia 11 artiklan mukaisesti.

8. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille kaikista vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavan sosiaali- ja työ-lainsäädännön vaatimusten merkittävistä muutoksista, jotka voivat vaikuttaa eläkejärjestelmään siltä osin, kuin se koskee yrityksen vastaanottavassa jäsenvaltiossa rahoittaman eläkejär-jestelmän toimintaa, sekä 18 artiklan 7 kohdan ja tämän artiklan 7 kohdan mukaisesti sovellettavien sääntöjen merkittä-vistä muutoksista.

9. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen valvoo, noudattaako laitos toiminnassaan 5 kohdassa tarkoitettuja ammatillisia eläkkeitä koskeviin järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia työ- ja sosiaalilainsäädännön vaatimuksia ja 7 kohdassa tarkoitettuja tiedotusvaatimuksia. Jos tämän valvonnan seurauksena paljastuu väärinkäytöksiä, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta välittömästi kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisten on yhteistyössä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisten kanssa toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että laitos lopettaa havaitun työ- ja sosiaalilainsäädännön rikkomisen.

10. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toteuttamista toimenpiteistä huolimatta tai kotijäsenvaltion asianmukaisten toimenpiteiden puuttumisen vuoksi laitos jatkaa vastaanottavan jäsenvaltion sovellettavien ammattieläkejärjestelmiä koskevien sosiaali- ja työolainsäädännön määräysten rikkomista, vastaanottavat jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat, ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, toteuttaa asianmukaisia toimenpiteitä määrätystenvastaisuuksista rankaisemiseksi tai niiden lopettamiseksi myös estämällä, jos se on ehdottoman tarpeellista, laitosta toimimasta vastaanottavassa jäsenvaltiossa rahoittavaa yritystä varten.

21 artikla

Jäsenvaltioiden ja komission välinen yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava sopivalla tavalla tämän direktiivin yhdenmukainen soveltaminen säännöllisen tietojen ja kokemusten vaihdon avulla tämän alan parhaiden käytäntöjen ja tiiviimmän yhteistyön kehittämiseksi, jotta vältetään kilpailun vääristyminen ja luodaan tarvittavat edellytykset ongelmattomalle rajatylittävälle jäsenyydelle.

2. Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisen viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä ammatillisia lisäeläkejä tarjoavien laitosten toiminnan valvonnan helpottamiseksi.

3. Kunkin jäsenvaltion on tiedotettava komissiolle kaikista olennaisista vaikeuksista, jotka aiheutuvat tämän direktiivin soveltamisesta.

Komission ja kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisen viranomaisten on tutkittava nämä vaikeudet mahdollisimman nopeasti sopivan ratkaisun löytämiseksi.

4. Komissio antaa neljä vuotta tämän direktiivin voimaantulon jälkeen kertomuksen:

- 18 artiklan soveltamisesta ja edistymisestä kansallisten valvontajärjestelmien mukauttamisessa; ja
- 19 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan soveltamisesta, erityisesti jäsenvaltiossa vallitsevasta tilanteesta omaisuudenhoitajien käytön ja tarvittaessa näiden suorittaman tehtävän osalta.

5. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat pyytää kotijäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia päättämään laitoksen varojen ja vastuiden pitämisestä erillään muista liiketoiminnoista 16 artiklan 3 kohdan ja 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

22 artikla

Täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 23 päivää syyskuuta 2005. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tämän direktiivin soveltamisalaan liittyvistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3. Jäsenvaltiot voivat lykätä 23 päivään syyskuuta 2010 asti 17 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamista niihin alueelleen sijoittuneisiin laitoksiin, joilla ei tämän artiklan 1 kohdassa mainittuna päivänä ole 17 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaista lakisääteisten omien varojen vähimmäistasoa. Laitokset, jotka haluavat hallinnoida eläkejärjestelmiä 20 artiklan mukaisen rajatylittävää toimintaa koskevan periaatteen mukaisesti, eivät kuitenkaan saa tehdä sitä, elleivät ne ole tämän direktiivin säännösten mukaisia.

4. Jäsenvaltiot voivat lykätä 23 päivään syyskuuta 2010 asti 18 artiklan 1 kohdan f alakohdan soveltamista alueelleen sijoittuneisiin laitoksiin. Laitokset, jotka haluavat hallinnoida eläkejärjestelmiä 20 artiklan mukaisen rajatylittävää toimintaa koskevan periaatteen mukaisesti, eivät kuitenkaan saa tehdä sitä, elleivät ne ole tämän direktiivin säännösten mukaisia.

23 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

24 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Luxemburgissa 3 päivänä kesäkuuta 2003.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

P. COX

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

N. CHRISTODOULAKIS